

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoCsp/49/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120417513
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6120417513.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, Bratislava, Pajštúnska č. 5, zastúpený spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, Bratislava Pajštúnska č. 5, za ktorú koná Mgr. Martina Klačanová, proti žalovanej: V. Š. P. H. D. Á. F. P. S. Á., D. W. XX.X.XXXX, H. N. N., F.Č. Č.. XXXX/X, o zaplatenie sumy 13.898,06 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava III) zo dňa 31. marca 2022, č.k. 16 Csp 44/2021-142, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava III) zo dňa 31. marca 2022, č.k. 16 Csp 44/2021-142, vo výroku II., ktorým vo zvyšku úrokov z omeškania žalobu zamietol, m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 3 % ročne zo sumy 11.078,06 € od 25.3.2020 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku III., ktorým priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, p o t v r d z u j e .

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 31.3.2022, č.k. 16 Csp 44/2021-142, I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 13.898,06 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 11.078,06 € od 25.3.2020 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku; II. vo zvyšku úrokov z omeškania žalobu zamietol; III. žalobcovi priznal voči žalovanej v plnom rozsahu nárok na náhradu trov konania. Vychádzal zo žaloby zo dňa 29.10.2020, ktorou sa žalobca domáhal, aby Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „upomínací súd“) v rámci upomínacieho konania postupom podľa § 1 a nasl. zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínanom konaní a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 307/2016 Z.z.“) platobným rozkazom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu istinu 13.898,06 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 11.078,06 € od 25.3.2020 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy č. 5034289837, uzatvorenej dňa 23.10.2012 medzi spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653 a žalovanou, poskytol veriteľ žalovanej peňažné prostriedky. Súčasťou zmluvy o úvere boli Všeobecné obchodné podmienky v znení ich dodatkov, pričom podmienky čerpania a splácania poskytnutých peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Podľa jeho názoru zmluva o úvere obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovení § 497 až § 507 Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Nakoľko žalovaná porušila svoju povinnosť podľa zmluvy o úvere, riadne a včas splácať splátky, veriteľ podaním zo dňa 2.12.2019

vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 1.12.2019 a vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 24.3.2020 mu bola pohľadávka veriteľa voči žalovanej postúpená, keď žalovaná bola v čase postúpenia v nepretržitom omeškaní so splnením svojho peňažného dlhu po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Ku dňu postúpenia predstavovala jeho pohľadávka sumu 13.898,06 €, ktorá pozostávala z istiny vo výške 11.078,06 €, riadneho úroku vo výške 2.460,75 €, úroku z omeškania vo výške 335,25 € a poplatkov vo výške 24,- € v súlade s Prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok, kde veriteľ deklaroval, že výška a špecifikácia pohľadávky je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálny dlh žalovanej. Žalovaná po postúpení pohľadávky neuhradila žiadnu sumu. Zároveň si podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.7.2019, sp.zn. 6 Cdo 113/2018 a rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 7.8.2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17, uplatnil úroky z omeškania vo výške 8 %, počnúc dňom 25.3.2020, tzn. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky s odkazom na ustanovenia § 369 ods. 1, ods. 3 Obchodného zákonníka a nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. s účinnosťou od 1.2.2013.

2. Vo veci súd prvej inštancie nariadil pojednávanie na deň 31.3.2022, na ktoré mali strany sporu doručenie predvolania vykázané riadne a včas, na tomto pojednávaní vec meritórne prejednal v neprítomnosti žalovanej, ktorej bolo predvolanie doručené dňa 2.2.2022, ktorá svoju neprítomnosť neospravedlnila a zostala v konaní nečinná; vykonal dokazovanie vypočítaním právneho zástupcu žalobcu, oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu, ako aj skutočnosťami vyplývajúcimi z verejných registrov (napr. obchodného registra a podobne), na základe ktorého mal za nesporné preukázaný nasledovný skutkový stav. Právna zástupkyňa žalobcu zotrvala na skutkových tvrdeniach opísaných v žalobe, na ktoré odkázala, na uvádzaných právnych dôvodoch, nenavrhol ďalšie dokazovanie a žiadala žalobe vyhovieť v plnom rozsahu. Odôvodnila, že úrok z omeškania si žalobca uplatňuje podľa vládneho nariadenia týkajúceho sa obchodnoprávných vzťahov vo výške 8 % ročne a s odkazom na obsah žaloby uviedla, že ide o nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktoré až s účinnosťou od 1.2.2013 upravilo, že výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako úroková sadza Európskej centrálnej banky, avšak zmluva č. 5034289837 bola uzatvorená dňa 23.10.2012, tzn. pred účinnosťou uvedeného znenia vládneho nariadenia.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami čl. 8, § 111 ods. 3, § 151 ods. 1, ods. 2, § 180, § 181 ods. 1, § 182, § 215 ods. 1, § 219 ods. 2 veta prvá, § 290, § 297b C.s.p., § 261 ods. 6, § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 504 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 9, § 53a ods. 1, ods. 2, § 54 ods. 1, ods. 2, § 517 ods. 1, ods. 2, § 524 ods. 1, § 559, § 565 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, g/, h/, i/, § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného do 31.12.2012, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., účinný od 1.1.2015, účinný do 1.2.2013, § 10 ods. 2 citovaného nariadenia, § 10c nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., účinný od 1.2.2013, dôvodiac tým, že v danom prípade mal pri absencii popretia skutkových tvrdení žalobcu (pravdepodobne žalovanej, poznámka odvolacieho súdu) za nesporné a preukázané, že pôvodný veriteľ ako právnická osoba - podnikateľ, podnikajúci v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov a žalovaná ako fyzická osoba - nepodnikateľ, uzatvorili dňa 23.10.2012 zmluvu o splátkovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru „Spotrebný úver na čokoľvek“ vo výške 17.000,- €, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v 120. mesačných splátkach, splatných od 20.12.2012 vo výške 262,09 € mesačne, splatných vždy k 20. dňu v mesiaci (splátka istiny, úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov a nákladov banky spojených s úverom), s fixnou ročnou úrokovou sadzbou 11,90 %, úrokmi z omeškania vo výške 8 % p.a. a konečnou splatnosťou úveru ku dňu 20.11.2022. Podľa zmluvy bola celková čiastka spojená s úverom vyčíslená na sumu 30.380,03 €, RPMN bola uvedená vo výške 13,45 % a priemerná hodnota RPMN bola vo výške 13,80 %. Dospel k záveru, že uzatvorením písomnej zmluvy o splátkovom úvere medzi pôvodným veriteľom a žalovanou, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru, došlo k vzniku obchodného záväzkového vzťahu podľa § 497 Obchodného zákonníka, keďže zmluva obsahovala podstatné znaky zmluvy o úvere (určenie zmluvných strán, určenie výšky peňažných prostriedkov, záväzok veriteľa poskytnúť peniaze v prospech dlžníka na jeho požiadanie a záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky), ktorý predstavuje podľa § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka absolútny obchodnozväzkový vzťah, na ktorý sa bez ohľadu na povahu účastníkov pri jej uzatváraní vzťahuje právny režim Obchodného zákonníka (napr. právna úprava premlčania), okrem tých práv a povinností, ktoré Obchodný zákonník neupravuje a na ktoré sa v

zmysle § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka použije právna úprava podľa Občianskeho zákonníka (napr. právna úprava spotrebiteľských zmlúv). Vzhľadom na povahu zmluvných strán pri uzatváraní zmluvy, keď spoločnosť vystupovala ako dodávateľ a žalovaná ako spotrebiteľ, ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na ktorú sa vzťahuje okrem všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv v čase jej uzatvorenia, aj osobitná právna úprava podľa zákona č. 129/2010 Z.z., účinného v čase jej uzatvorenia a na základe toho sa na takýto spotrebiteľský záväzkový vzťah prednostne vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť ustanovenia Obchodného zákonníka (napr. vznik a zánik záväzkov, omeškanie dlžníka a podobne). Poukázal na to, že pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ako osobitnej formy zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, zákon predpisuje aj ďalšie obsahové náležitosti uvedené v § 9 ods. 2, ods. § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. Dôsledkom absencie týchto osobitných náležitostí je (v stanovených prípadoch), že úver je bezúročný a bez poplatkov. Na základe toho potom predmetná zmluva o úvere, musí okrem všeobecných náležitostí (v tomto prípade všeobecných náležitostí zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka), obsahovať aj ďalšie (osobitné), zákonom predpísané náležitosti vymedzené v § 9 ods. 1, ods. 2 a § 7 zákona č. 129/2010 Z.z., platného a účinného v čase jej uzatvorenia (lex specialis). V zmysle § 9 ods. 1, ods. 2 tohto zákona, musí byť každá zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená v písomnej forme, obsahovať správny údaj o RPMN a náležitosti uvedené § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Nedostatok písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere a absencia týchto osobitných náležitostí, resp. nesprávnej RPMN v neprospech spotrebiteľa, má podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a veriteľ sa potom môže v súdnom konaní úspešne domáhať len vrátenia istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru. V danom prípade po preskúmaní predmetnej zmluvy podľa uvedených princípov a citovaných ustanovení zákona zistil, že zmluva uzatvorená medzi veriteľom a žalovanou obsahovala všetky zákonom vyžadované náležitosti, tzn. že ju možno považovať za platne uzatvorenú a nemožno ju považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Mal za nesporné, že pôvodný veriteľ si svoj záväzok zo zmluvy spočívajúci v poskytnutí peňažných prostriedkov v prospech žalovanej v sume 17.000,- € splnil riadne a včas, na základe čoho vznikol na druhej strane žalovanej záväzok podľa § 497 Obchodného zákonníka vrátiť veriteľom poskytnuté peňažné prostriedky riadne a včas, v dohodnutých splátkach spolu s úrokmi a poplatkami. Rovnako bolo z vykonaného dokazovania nesporné, že žalovaná si tento záväzok nesplnila riadne a včas, keď pôvodnému veriteľovi/žalobcovi vrátila len časť poskytnutých prostriedkov, pričom na istinu bola započítaná suma vo výške 5.921,94 € a žalobcovi postúpená istina tak predstavovala sumu 11.078,06 €. Žalovaná bola v omeškaní so splácaním splátok úveru, preto bola veriteľom opakovane vyzývaná na úhradu dlhu. Bolo preukázané, že veriteľ najskôr dňa 30.10.2019 žalovanej oznámil, že je v omeškaní so splátkami ku dňu 30.10.2019 spolu v sume 3.975,52 € a vyzval ju na úhradu dlhu na uvedený účet najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy, pričom zároveň žalovanú upozornil na právo veriteľa zosplatniť zvyšok poskytnutého úveru (vyhlásiť mimoriadnu splatnosť celého zostatku úveru). Žalovaná na túto výzvu a oznámenie veriteľa nereagovala, splátky po lehote ich splatnosti neuhradila a dostala sa do omeškania viac ako tri mesiace po splatnosti splátky. Následne si veriteľ uplatnil právo z dôvodu omeškania dlžníka so splácaním pohľadávky viac ako tri mesiace a ku dňu 1.12.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť celej pohľadávky zo zmluvy o úvere, čo žalovanej oznámil listom zo dňa 2.12.2019 a vyzval ju na úhradu celej dlžnej pohľadávky vo výške 13.263,66 €, na uvedený účet veriteľa do 15 dní. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti celého úveru, predstavoval dlh žalovanej ku dňu zosplatnenia úveru sumu 13.263,66 €, predstavujúcu neuhradené splátky do zosplatnenia a zostávajúcu dlžnú sumu istiny s úrokmi a poplatkami po zosplatnení úveru. Vzhľadom k tomu, že veriteľ splnil podmienky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na uplatnenie práva na zosplatnenie celého poskytnutého úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka, vznikol mu voči žalovanej nárok na vrátenie uvedenej sumy, tzn. nesplatenej istiny úveru spolu s úrokmi (do zosplatnenia a po zosplatnení) a úrokmi z omeškania a poplatkami podľa podmienok zmluvy, splatných ku dňu zosplatnenia úveru. Žalovaná uvedený dlh veriteľovi a ani žiadne ďalšie splátky neuhradila, a to ani čiastočne, pričom predmetnú pohľadávku veriteľ dňa 24.3.2020 postúpil zmluvou na žalobcu. Podľa prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok bola postúpená pohľadávka špecifikovaná ku dňu 24.3.2020 nasledovne: zostatok pohľadávky v sume 13.898,06 €, z toho suma 11.078,06 € istina úveru po splatnosti, úroky v sume 2.460,75 €, úroky z omeškania v sume 335,25 € (171,36 € + 163,89 €) a poplatky v sume 24,- €. Žalobca si potom z titulu postúpenej pohľadávky voči žalovanej uplatnil celú sumu postúpenej pohľadávky vo výške 13.898,06 €, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8 % ročne z istiny úveru 11.078,06 € od nasledujúceho dňa po dni účinnosti postúpenia pohľadávky, tzn. odo dňa 25.3.2020. Ku dňu podania žaloby a ani neskôr žalovaná neuhradila na úhradu dlhu žiadnu sumu. Na základe uvedeného potom

priznal žalobcovi, ako právnomu nástupcovi veriteľa, právo na zaplatenie postúpenej pohľadávky od pôvodného veriteľa žalovanej titulom nesplatenej istiny úveru spolu s vyčíslenými zmluvnými úrokmi úveru a úrokmi z omeškania a poplatkami podľa zmluvy o úvere zo dňa 23.10.2012, splatných ku dňu zosplatenia úveru 1.12.2019 a po zosplatení do postúpenia pohľadávky ku dňu 24.3.2020, ktorá predstavovala ku dňu podania žaloby celkovú sumu 13.898,06 €.

3.2. Žalovanej uložil aj sankciu v dôsledku nespĺnenia povinnosti riadne a včas v podobe úrokov z omeškania. Uviedol, že podľa predloženého prehľadu transakcií na úverovom účte a prehľadu úrokových sadzieb, si veriteľ uplatnil voči žalovanej popri dlžnom peňažnom plnení aj úroky z omeškania v období od 23.10.2012 do 31.1.2013 vo výške 8 % ročne a období od 1.2.2013 do 24.3.2020 vo výške 5 % ročne, ktoré úroky boli vyčíslené ku dňu postúpenia pohľadávky žalobcovi 24.3.2020, v rámci žalovanej sumy, tzn. že veriteľ aj po 1.2.2013 popri dohodnutom úroku z omeškania podľa zmluvy dlh úročil úrokmi z omeškania vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššie ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením priznaného peňažného dlhu. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola v období od 16.3.2016 vo výške 0 %, potom výška úrokov z omeškania k prvému dňu omeškania dňa 25.3.2020, uplatneného žalobcom po zosplatení úveru, tzn. deň nasledujúci po účinnom postúpení pohľadávky, predstavovala podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2015 hodnotu 5 % ročne zo súdom priznanej dlžnej istiny úveru v sume 11.078,06 € až do reálneho zaplatenia dlžnej sumy a vo zvyšku uplatnených úrokov (8 % z nesplatenej istiny úveru od 25.3.2020), žalobu ako nedôvodnú zamietol.

3.3. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil právne ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a úspešnému žalobcovi (neúspech mal len v nepatrných časti príslušenstva nároku) priznal voči v konaní neúspešnej žalovanej v plnom rozsahu nárok na náhradu trov konania s tým, že o výške nároku na náhradu trov konania rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku II., ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku úrokov z omeškania zamietol, podal odvolanie žalobca z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza podľa jeho názoru z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Poukázal na ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.1.2009, od 1.2.2013, ako aj § 10a a § 10c uvedeného nariadenia s tým, že záväzkový vzťah medzi žalovanou a jeho právnym predchodcom vznikol dňa 23.10.2012 (t.j. pred 1.2.2013), preto nesúhlasí so zamietnutím žaloby v časti uplatneného úroku z omeškania, nakoľko v zmysle ustanovenia § 10c citovaného nariadenia vlády sa majú úroky z omeškania riadiť v prejednávanej prípadе podľa predpisov účinných k 31.1.2013, v dôsledku čoho bol ním uplatnený nárok na úrok z omeškania vo výške 8 % ročne uplatnený v zákonnej výške. Na podporu svojich tvrdení odkázal na rozhodnutia vyšších súdnych autorít, a to rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.1.2022, sp.zn. 8 CoCsp 40/2020; rozsudky Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.1.2022, sp.zn. 8 CoCsp 36/2021; zo dňa 8.12.2021, sp.zn. 5 CoCsp 47/2021; rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.5.2020, sp.zn. 9 Co 307/2019. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmeniť a priznať mu aj úrok z omeškania vo výške 3 % zo sumy 11.078,06 € od 25.3.2020 do zaplatenia, alternatívne rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila; odvolanie nepodala.

6. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Predmetnú vec prejednal bez nariadenia pojednávania, aj keď napadnuté rozhodnutie zmenil podľa § 388 C.s.p. v napadnutom výroku II., ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku úrokov z omeškania zamietol tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 3 % ročne zo sumy 11.078,06 € od 25.3.2020 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, pričom vo výroku III., ktorým priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, potvrdil podľa § 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p., keď neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie, nakoľko nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie a nevyžaduje to dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 C.s.p.).

7. Žalobca svoje odvolanie odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, k čomu odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo

skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. V danej veci má odvolací súd zhodne so žalobcom za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil danú vec pri rozhodovaní o úroku z omeškania, keď aplikoval síce správny právny predpis (§ 10c nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. účinný od 1.2.2013), ale nesprávne ho interpretoval. Odvolací súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu v odvolaní o tom, že nesúhlasí so zamietnutím žaloby v časti uplatneného úroku z omeškania, nakoľko v zmysle ustanovenia § 10c citovaného nariadenia vlády sa majú úroky z omeškania riadiť v prejednávacom prípade podľa predpisov účinných k 31.1.2013, v dôsledku čoho bol ním uplatnený nárok na úrok z omeškania vo výške 8 % ročne uplatnený v zákonnej výške.

9.1. Podľa § 10c nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. účinný od 1.2.2013, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1.2.2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31.1.2013 aj za dobu omeškania po 31.1.2013.

9.2. Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.7.2010 do 31.1.2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

10. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že záväzkový vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou vznikol dňa 23.10.2012 uzavretím zmluvy o splátkovom úvere, t.j. pred 1.2.2013, z dôvodu ktorého v zmysle § 10c citovaného nariadenia, sa výška úrokov z omeškania riadi podľa § 3 tohto nariadenia v znení účinnom do 31.1.2013, podľa ktorého je výška úrokov z omeškania o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Ďalej bolo v konaní preukázané, že žalovaná sa dostala do omeškania so splácaním zmluvne dohodnutých splátok v roku 2019, kedy výška základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky predstavovala 0 %, pričom úrok z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyšší ako táto základná úroková sadzba, teda vo výške 8 %.

11. Súd prvej inštancie pochybil, keď priznal žalobcovi úrok z omeškania iba vo výške 5 % a vo zvyšku úrokov z omeškania, t.j. vo výške 3 % žalobu zamietol. Keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. tak, ako je uvedené v bode 6. odôvodnenia tohto rozhodnutia, zmenil podľa § 388 C.s.p. a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi aj 3 % úrok z omeškania ročne zo sumy 11.078,06 € od 25.3.2020 do zaplatenia.

12. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil výrok III. napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1., ods. 2 C.s.p. v spojení s § 379 C.s.p.

13. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).